

1.

Szégyen és tragédia,
ahogy tönkremegy a fa.
Kedves mennyei madárkám!
Kilenc pár kar tol félre, és tart fogva.
Feldúl a múlt és újjáépít.
Láthatatlanságom biztos.
És az ünnep,
amely az első fénysugárba belecsúszik.
A magba. A fahéjba. A mézbe.
Az egész házba, és megáll a szemekben.
A tekintet öröklődik?
Mennyei madárka szárnyával.
A versben sincs másként.
A leveleket megújítja.
Ha nincsen, kileheled.
Te és a házak,
Trnovo és a paloták.
A folyó és a füzesben az éj.
Ó, ti zizegő csillagok. Érintsétek meg a szikéket,
hogy az élekből kék vatta süvítsen elő,
mely a halottakat gyógyítja.
Hogy elődjük legyen a gyerekeknek.
Szeretetet, mutatkozz meg!

38.

A vár alatti bodzás levegőben
ringatódzik a nap.
A szív támadásba vonul vissza.
Érzéki szavak oltalmazzák a boltozatokat és
a baldachinokat, éppen akkor, amikor civódó
arcok ugranak egyenest a hazába.
A fosztogatóknak fogalmuk sincs a szépségről,
hogy Isten vonalai sohasem egyenesek.

33.

A mélységet megérzi a nyelv.
A sötétséget a virágok.
Annak békéjét, mely nem táplál érdekemet.

Ha csak megszagolom az egységet,
eltávolítom a szerencsétlenséget.

32.

Aki felejt, az ír.
A leszűrt tejen felhalmozódik a várakozás.
Látom, mint csoportosítja a tejszín a nemzeteket,
jóllehet álmodoznak.
Csak az odaadó városok felé úszik be a testes lélek.
Az újjászületettek hordozzák,
de nem a völgyekbe,
ahová a fény sohasem árad.
Ahol vörös liliomok nem virulnak.
Az elővigyázatlan lények a hibásak,
hogy nem tudják a madarak,
mit is énekeljenek.

34.

Amikor megpirkad, a versek elhallgatnak.
Apróvá válik a város.
Az ambíciók rávetik magukat a smaragdokra,
akik képtelenek megérinteni a májusi harmatokat,
sem Jakob Schellt,
az ő gazdagságát és bőkezűségét,
sem a meggyilkolt paloták kozmogóniáját.
Semmit, ami zöld lenne.
A bánya egy nemesi kert alatt
aranyat görget, melyet meg se kovácsoltak.
A szétszórt elme feldúlja
a fehér ösvényeket és a derűs szavakat.
Az elkeseredettség megmérgezi a sírgödröket,
és végtelen mennyiségét a levegőnek.
A kicsiny oltáron majdnem kialszik egy lángocska.

65.

A századok és a formák elmerülnek.
Mi van a házzal,
melynek nincsen tenyere a világos könnyeknek?
Ahol a lélek nem fejleszti testét, a betűk is
elsápadnak a tekercekben.
A vérünkben emberiek vagyunk, azért nem hatol belé
kevesebb, mint aminek meg kell történnie.
A tűz az tűz.
Dalol, mint a tűzvész.

25.

Csillagok zsúfolódnak a könnyekbe, és bepiszkítják a kabátot.
Mennyi csillag!
A Vár alatti álombéli kertben pislákolnak,
reggel tele tálcányit szedünk belőlük.
Áfonyává, öleléssé, buktává változnak,
poétikus porrá, mely a szenvedésre hull,
a tervekre és a zongorára.

Az egyik nap sokkal valóságosabb, mint a másik.

37.

Degeszre tömött, okoskodó pirókok himbálják magukat,
a gondok pedig felfalják a legszebb virágokat.
Másfajta versek növekszenek,
ha naponta figyelem a kertet.
Nagyon eltérőek.
A hangokat visszhanggal mérem, a kormányzati kabinetet is.
Ezért nem számlálom a juhokat, és keresem a pásztort.
A bazilika harangját szétolvasztja a nap.
Az ég dörög. A forró levegőben folyósok
remegnek. Ujjaim összeragadtak.
Az igazság pedig énekel, kelet felé hajolva, dalol.

55.

Hiányzanak belőlem a lehetséges, komikus szavak.
Amikor egymást nézzük a holddal,
amikor a virágokat figyelem,
közelemben nem merészkednek.
Napjaink Istenének van születésnapja.
Ilyen szavai vannak.
Van jövője, mely maga a jelen.
Van jelene, mely az örökkévalóság maga.

META KUŠAR (1952, Ljubljana) szlovén nyelvből és irodalomból diplomázott a Ljubljana-i Bölcsészettudományi Karon. Forgatókönyvet ír filmekhez, és filmrendezéssel is foglalkozik, valamint újságírással, és költői esteket szervez. A Szlovén Írószövetség egyik elnökjelöltje volt. Amerikában és Olaszországban is elismert.

Verseskötetei: *Madeira* (1993), *Selyem és len* (1997), *Ljubljana* (2004).